

архієпископа Пітирима. Вони начебто зійшли з агітаційних листівок чи анти-урядових прокламацій. Їхні вади гіперболізовано, чеснот або якихось-то позитивних рис немає взагалі. Це типові хижакі, істоти, які втратили будь-які людські ознаки.

Одночасно ідеалізується образ очільника греко-католицької церкви митрополита Андрея Шептицького. Його постать змальована у дусі житій, які прославляють мучеників за віру. Святитель стійко переносить тягар полону, знущання гонителів, відмовляється йти на будь-які угоди з ворогами церкви, клопочеться про долю одновірців. Він залишається порядним і чесним до кінця. Митрополит Шептицький у оповіданні Івченка асоціюється із Ісусом Христом, його хресними стражданнями. Наприкінці оповіді він мало не стає уособленням «вивернутої» євхаристії, коли вороги планують зварити його живцем а потім з'їсти. Зрозуміло, що це також один з прийомів контрпропаганди, певний штамп, пов'язаний із прислужником сатани Распутіним. Поєднання в одному сюжеті цих двох історичних постатей є цікавим прийомом, який розкриває сутність двох шляхів служіння Богіві.

Одержано 21.04.2017

УДК 94(477)

Олексій Георгійович Барбашов,

курсант 1 курсу факультету № 4 ХНУВС

Науковий керівник: канд. іст. наук, доцент Іванов С. Ю.

ЖІНКИ У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ: ІСТОРИЧНИЙ ДОСВІД

Феномен участі жінок у війні дуже складний, особливо за рахунок специфіки жіночої психології, яка впливала на сприйняття фронтової дійсності. Якщо чоловіків війна захоплювала як дію, то жінки ставилися до неї інакше за рахунок своєї жіночої психології. З іншого боку феномен полягає у тому, що жінка на відміну від чоловіка має тонку організацію. В силу цих обставин протиприродним здається словосполучення жінка-солдат.

Впродовж Другої світової війни в Радянській армії несли службу 800 тисяч жінок, з яких 150 тисяч отримали бойові ордени та медалі. Зокрема, видатна льотчиця молодший лейтенант Литвяк Лідія Володимирівна посмертно була нагороджена званням Героя Радянського Союзу. Ім'я Лідії Володимирівни назавжди записано до книги рекордів Гіннеса, як видатної льотчиці, котра отримала найбільшу кількість перемог під час повітряних боїв.

Загалом, варто відзначити, що протягом Другої світової війни значна кількість жінок отримали звання Героїв Радянського Союзу. Так наприклад, за форсування Дніпра на південь від с. Пекарі Канівського району Черкаської області однією із перших звання Героя здобула санінструктор 667-го стрілецького полку 218-ї стрілецької дивізії старший сержант медичної служби

Зінаїда Олександрівна Самсонова. Її героїчний вчинок полягав у тому, що за 26–27 вересня 1943 року на Букринському плацдармі Зінаїда Олександрівна під щільним вогнем ворога врятувала 30 поранених бійців і сама допомогла їм переправитися на лівий берег.

Слід відзначити, що найбільшу кількість серед жінок – Героїв Радянського Союзу становили льотчиці. Зокрема, цього високого почесного звання удостоєні 83 жінки-льотчиці. Серед них були і 25 льотчиць, що проходили службу у жіночому авіаційному полку, який називали «Нічні відьми». Однією з них була українка Поліна Володимирівна Гельман. Яскравими прикладами участі жінок у розвідці є Н. Т. Гнилицька, М. О. Фортус, М. М. Бобирева. Так наприклад, М. М. Бобирева яка працювала секретарем у німецькому штабі у місті Вінниця, всю таємну інформацію, що потрапляла до її рук передавала партизанам і підпільникам.

Таким чином, можна зробити висновок, що під час Другої світової війни внесок зроблений жінками в перемогу неможна недооцінювати. Отримавши можливість вступати до лав воїнів армії, жінки та дівчата освоїли майже усі військові спеціальності і пліч-о-пліч зі своїми чоловіками, батьками і братами несли військову службу у складі збройних сил.

Одержано 25.04.2017

УДК 323.233”2001”(477)

Антон Миколайович Черніков,

курсант 1 курсу факультету № 2 ХНУВС

Науковий керівник: канд. іст. наук, доцент Дедурін Г. Г.

НА ШЛЯХУ ДО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: АКЦІЯ «УКРАЇНА БЕЗ КУЧМИ» (2001 Р.)

Бурхливою та насиченою на різноманітні вагомі події виявилася українська історія останніх десятиліть. Одразу на думку спадають «Помаранчева революція» 2004 р. та події Євромайдану 2013–2014 рр., антитерористична операція (АТО), що триває з квітня 2014 р. і по теперішній час. ... За всіма зазначеними подіями, які є свідченням сили, непокірності та вольового характеру українського народу, була ще одна, що відбувалася на зорі ХХІ століття – масова акція громадянської непокорності «Україна – без Кучми», учасники якої вже у 2000–2001 рр. вказали на прірву, що існувала в Україні між владою і суспільством.

Акція «Україна без Кучми» (тривала з 12 листопада 2000 по 9 березня 2001 рр.) – це сукупність протестів та мітингів в Україні, організована політичною опозицією, яка мала на меті досягти відставки тодішнього президента Леоніда Кучми та деяких його прибічників з найближчого оточення.

Що ж стало передумовою цієї акції? Після опублікування незалежним журналістом Георгієм Гонгадзе на сторінках інтернет-видання «Українська